Ing. Vilma Chládková – Mlčoška

„Nikdy není tak zle, aby nemohlo být hůř"

Toto motto vystihuje životní postoj Ing. Vilmy Chládkové, která za svého dlouhého života překonala řadu složitých období, věnovala se odborné práci a významně přispěla k zachování historického dědictví Modřan. Její příběh propojuje dějiny 20. století, techniku, rodinu, veřejnou činnost a obnovu historické Arcibiskupské vinice.

Dětství v Čechově čtvrti

Vilma Chládková, rozená Mlčochová, se narodila 16. června 1936 a vyrůstala v modřanské Čechově čtvrti. Její spolužačky, kamarádi a vrstevníci jí říkali Mlčoška. Tehdejší Modřany se výrazně lišily od těch dnešních. Ulice nebyly všude asfaltové, vodu lidé nosili ze studny a v domácnostech se topilo uhlím. Děti trávily hodně času venku, v zimě bruslily na zamrzlém rybníku, kterému se říkalo Rážák (pův. Rážův rybník).

Její dětství ovlivnila druhá světová válka. Tatínek byl radiomechanik, opravoval rádia a měl s obchodním partnerem prodejnu v Dlouhé ulici v Praze. Doma často pracoval ještě u stolu v kuchyni. Za války také upravoval přijímače tak, aby bylo možné poslouchat zahraniční vysílání na krátkých vlnách, například zprávy z Londýna. To byla mimořádně nebezpečná činnost. Nacisté poslech zahraničního rozhlasu zakazovali a za jeho poslech či šíření zpráv mohly hrozit i tresty smrti. Krátkovlnné vysílání přesto lidem přinášelo důležité informace o skutečném dění a naději, že okupace jednou skončí.

Vilma si pamatuje také květen 1945. Její tatínek se tehdy zapojil do událostí Pražského povstání a domů se vrátil až po několika dnech. Rodina prožívala strach o jeho život i o bezpečí ostatních blízkých. Tyto zážitky v ní zanechaly hluboké vzpomínky, které později dokázala podrobně předávat dalším generacím.

Jak ji tatínek přivedl k elektrotechnice

Tatínkova práce s rádii jí od dětství přibližovala svět elektřiny a techniky. Nebylo proto náhodou, že se později rozhodla pro studium elektrotechniky na Elektrotechnické fakultě Českého vysokého učení technického (ČVUT) v Praze. Původně přitom zvažovala i jiné možnosti, například pedagogiku nebo farmacii. Nakonec nastoupila na technickou vysokou školu, kde bylo studentek ve srovnání s muži velmi málo.

Po prvních dvou společných letech studia si studenti vybírali další zaměření. Elektrotechnika se dělila mimo jiné na slaboproud, kam patřila například radiotechnika, a silnoproud, který se zabývá výrobou, přenosem a rozvodem elektrické energie.

Přestože ji k technice přivedla tatínkova práce s rádiovými přijímači, slaboproud si nakonec nevybrala. Rozhodující pro ni byly velké technické stavby a přehrady. Maminčin švagr totiž pracoval na stavbě Slapské přehrady a teta ji tam jednou vzala na návštěvu. Vilmu stavba natolik zaujala, že se rozhodla věnovat výrobě a rozvodu elektřiny. Vybrala si tedy **energetiku**, obor, kterému zůstala věrná po většinu svého pracovního života.

Během studia se vdala a později se jí narodily dvě děti. Po vysoké škole nastoupila do Elektromontážních závodů, kde projektovala rozvodny pro napájení železniční trakce 25 kW (mj. připravovala výpočty a výkresy), musela jezdit i na stavby, kde bylo potřeba řešit technické problémy. Práce ji bavila, ale časté cestování se postupně hůře skloubilo s rodinným životem. Proto později přešla do společnosti ČEZ, kde pokračovala v práci v energetice až do důchodu.

Práce, která pokračovala i po důchodu

Odchod do důchodu pro Vilmu Chládkovou neznamenal konec aktivního života. Pracovala na Městském úřadě v Modřanech, jako energetička na místní poliklinice, v sociálních službách i v poradenském středisku ČEZ. Působila také v Asociaci pro využití tepelných čerpadel.

Zajímala se rovněž o veřejné dění. V letech 1994–1998 byla členkou Zastupitelstva městské části Praha 12 a později pracovala v komisi

Rady pro životní prostředí. Angažovala se také ve Společnosti přátel Itálie, učila se italsky a díky novým přátelům procestovala velkou část Itálie, odkud pocházela její babička.

Její život tak nebyl spojen pouze s elektřinou a technikou. Věnovala se i lidem, životnímu prostředí, kultuře a místu, kde žila.

Arcibiskupská vinice v Modřanech

Nejvýrazněji je jméno Ing. Vilmy Chládkové spojeno s obnovou historické Arcibiskupské vinice v Modřanech. Historie zdejšího pěstování vinné révy sahá hluboko do minulosti; modřanské vinice jsou písemně doloženy již ve 12. století. Po tuhé zimě roku 1929 réva vymrzla a pozemek postupně zpustl. Část zarostlé plochy se dokonce změnila ve skládku.

Vilma Chládková se do obnovy zapojila v druhé polovině 80. let spolu s přáteli a dalšími nadšenci z ČEZ. V roce 1987 se přihlásili do nově vzniklé místní organizace zahrádkářského svazu Vinice Modřany. Jejich cílem bylo vrátit vinici její původní podobu a obnovit tradici, která k Modřanům po staletí patřila.

Začátky byly náročné. Dobrovolníci museli odstranit náletové dřeviny, vyklidit odpad, upravit půdu, vytvořit terasy a vysadit nové keře vinné révy. Pracovali po zaměstnání, o víkendech a na vlastní náklady. Vilma ve svých vzpomínkách uvádí, že během dvou let odpracovala přibližně 550 hodin. Šlo o fyzicky náročnou práci, kterou vykonávala vedle svého zaměstnání a rodinných povinností.

Nikdo z dobrovolníků nebyl původně zkušeným vinařem. S pěstováním révy, sklizní a výrobou vína jim pomáhal Výzkumný ústav vinařský v Karlštejně. Jejich úsilí přineslo úspěch: víno Cabernet–Moravia z ročníku 2000 získalo v roce 2003 zlatou medaili na výstavě v Brně.

Důležitá však byla i ochrana samotného pozemku. V roce 1997 se objevily restituční nároky na vinici. Členové zahrádkářské organizace ale uchovávali kopii dokumentu, který dokládal dřívější vykoupení pozemku. Tato dokumentace pomohla při řešení sporu a vinice zůstala v majetku Prahy 12.

Obnova tedy neznamenala jen vysazení nové révy. Šlo o záchranu historického místa, jeho zachování pro veřejnost a předání místní tradice dalším generacím. Na tomto výsledku měla Vilma Chládková zásadní podíl společně s kolegou a kamarádem Josefem Hrdličkou a ostatními členy zahrádkářského svazu.

Rodina a život dnes

Rodina zůstává důležitou součástí života Vilmy Chládkové. Má dvě děti, tři vnoučata a sedm pravnoučat.

Ani ve vysokém věku neztratila zájem o lidi a dění kolem sebe. Schází se s přáteli v klubu důchodců a dlouho se věnovala také Společnosti přátel Itálie a zahrádkářům. Postupně však své povinnosti omezila a předala některé funkce dalším lidem.

Stále je velmi aktivní a má co vyprávět. Její vzpomínky na staré Modřany jsou cenným svědectvím o podobě města, které se během jejího života výrazně proměnilo.

Ocenění za celoživotní přínos

Dne 30. června 2026 získala Ing. Vilma Chládková čestné občanství Městské části Praha 12. Ocenění připomnělo její dlouholetou práci pro místní komunitu a především zásluhy o obnovu Arcibiskupské vinice.

Její příběh ukazuje, že významný odkaz nemusí vzniknout jen díky vysoké funkci nebo velkému bohatství. Může vzniknout také díky odborným znalostem, vytrvalosti, spolupráci a ochotě věnovat svůj volný čas něčemu, co má smysl pro ostatní.

Zdroje:

Vyprávění pamětnice

https://www.praha12.cz/chladkova-vilma-ing-mlcoska/d-119381

http://modranskavinice.com/about/